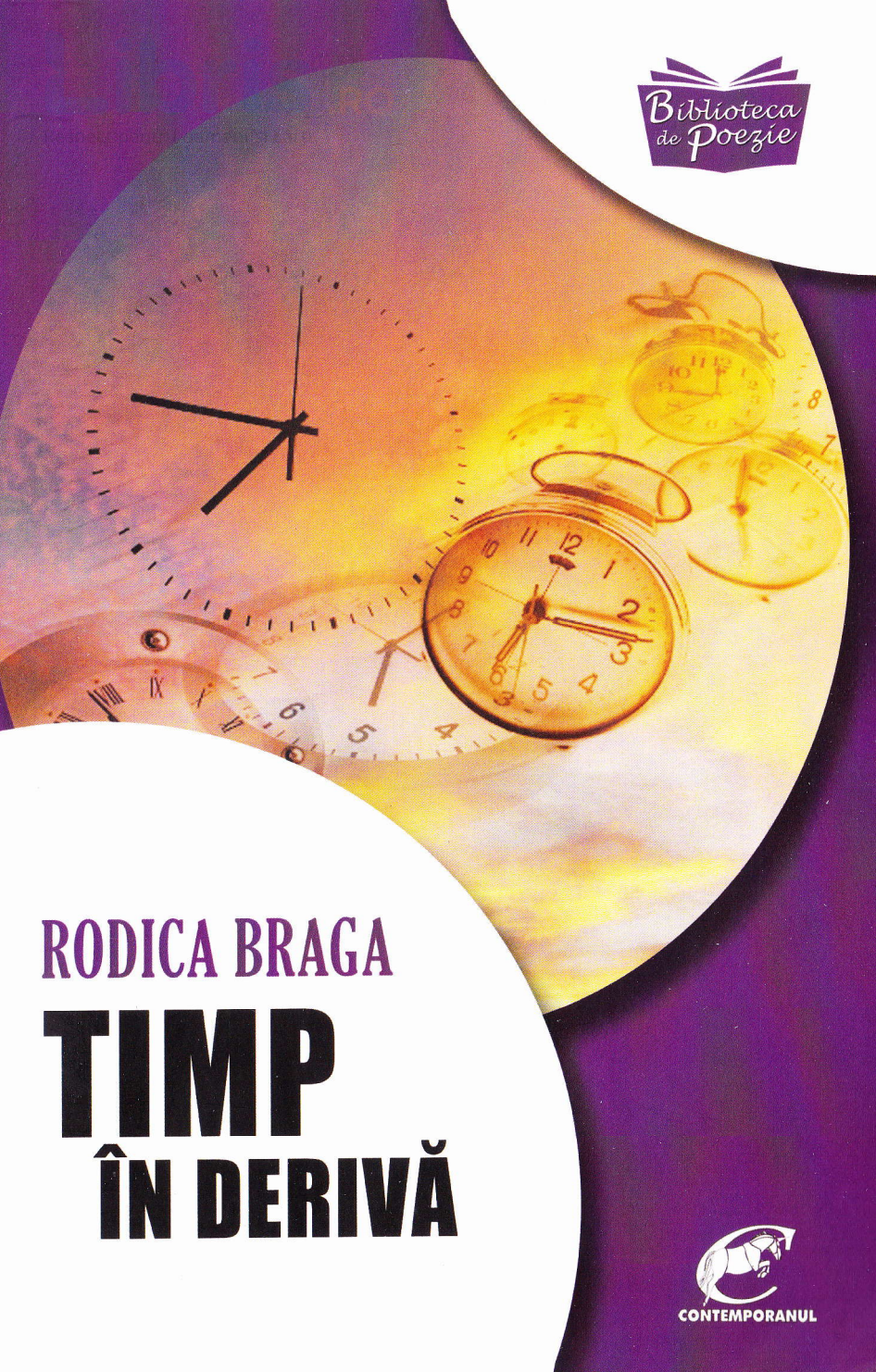

RODICA BRAGA

TIMP ÎN DERIVĂ

CONTEMPORANUL

RODICA BRAGA

Timp în derivă

Cuprins

nelămurit sensul vieții / 5
după colț ne pândește neprevăzutul / 6
tăcerea din cuvânt / 7
oricât m-aș strădui / 8
vorbele se izmenesc / 9
să te trezești din vis / 10
ascultă tăcerea cum crește / 11
în a doua mea viață / 12
glasul zăpezii depărtat / 13
cuvintele lui cădeau în dungă / 14
nenăscute zac în mine / 15
lumina captivă jucând / 16
pentru toate păcatele mele / 17
zi leșioasă, pigmentată / 18
clepsidra și-a prefirat ultimul / 19
rezemați de noapte / 20
înspre zorii vineții / 21
întunecat și lemnos, ochiul / 23
cuvinte hăcuite în bătlia / 24
curcubeul acesta s-a născut / 26
cu vorba legată strâns ca o boccea / 27
tristețea bate zgomotos / 28
zile cu pielița transparentă / 29
ca doi solzi uscați de pește / 30
fă-mă dulce-amară / 31
ce fel de lume e aceasta / 32
lasă-te cuprins de paloarea / 33
sunt mărunță ca o picătură de ploaie / 34
morții i-au căzut dinții de lapte / 35

◆ *Timp în derivă*

undeva, departe, se scurge / 36
ca din gură de șarpe / 37
mă las să alunec în apa moale / 38
și atunci mi-am aruncat / 39
privighetoarea a uitat să cânte. / 40
stau în miezul stacojiu / 41
cuvintele au pătruns de-a valma / 42
deschideți cuvântul spre înțelesul / 43
nu mai hrănesc în van / 44
starea poeziei, scrijelitură pe suflet / 45
violoncelul își plânge pe note joase / 46
literele au obosit să-și strige prezența / 47
lumile s-au împărțit / 48
muzica aceasta sângerează în mine / 49
neașteptat, limba mi s-a împiedicat / 50
împreună, în liniștea perforată / 51
de prea mult timp / 52
nimic nu se mai trăiește / 53
chiparosul, copacul sfânt / 54
mare gri, de culoarea pietrei / 55
revoluții deșarte putrezesc / 56
crivățul din iarna vrajbei noastre / 57
într-o lume străină sieși / 58
m-am împotmolit în capcana / 59
ca un fluture zbătându-se în lumină / 60
inimi de beton armat / 61
măr viermănos, soarele / 62
mușcăm din moarte / 63
cu fiecare cuvânt așezat / 64
o să-ți culeg răsul / 65
voi pune un șirag de mărgele / 66
dragostea, ochi larg deschis / 67

gânduri de păslă se dilată / 68
 în adâncul poemului / 69
 vârsta inocenței tale / 70
 ziua de mătase albastră / 71
 dați-mi un singur cuvânt / 72
 mi-am vândut pe nimic / 73
 învăluită în miresme de mirodenii / 74
 ca și cum luna ar umbla beată / 75
 când ochiul se întoarce spre sine / 76
 pasăre oprită din zbor / 77
 sunt un simplu element al naturii / 78
 eclipsa de lună / 79
 se tulbură al sării chip / 80
 în seara asta plouă îndesat / 81
 azi se împlinește veacul / 82
 vezi, mi-ai spus tu / 83
 viața e o sfoară înnodată / 84
 duminica orbului, sau cum altfel / 85
 e periculos să te lași / 86
 printr-o mulțime de ochi / 87
 s-ar zice că ne dușmănim / 88
 ți-am stropit chipul cu apă / 90
 nopți sfărâmate mărunț / 91
 ploi de stele asemeni / 92
 sunt învelișul care dă / 94
 când afară plouă demential / 96
 degeaba îi cer ploii / 97
 sângele poeziei se scurge / 98
 se subțiază gheața / 99
 azi-noapte în vis / 100
 bufnița scrijelește în noapte / 101
 mă îndepărtez de mine / 102

ca o bulă ușoară / 103
 în dimineața când soarele / 105
 iată, vine toamna / 106
 floarea vieții e în toate / 107
 nici ploaia nu mai e ce a fost / 108
 alchimii deturnate / 109
 să nu sece vreodată / 110
 să se rupă odată / 111
 eu nu sunt experiențele mele / 112
 casa noastră se rotunjește / 114
 ca un clinchet de cristal / 115
 mi-am băut durerea / 116
 ochi întors înăuntru / 117
 muzica aceasta îți șterge fața / 118
 gustul rafinat al morții / 119
 ah, florile de cuarț ale poeziei / 120
 pe clapele coastelor / 121
 în seara aceasta cu franjuri violete / 122
 am înnoptat într-o lacrimă / 123
 la început, Dumnezeu / 124

* * *

nelămurit sensul vieții,
tocmai a-l atinge înseamnă
închiderea drumului,
a căutării?
motiv de panică, adânc
ascunsă în celule,
experiența fricii
– golire de orice acțiune –.
mai e încă vreme până când
privirea ta se va întoarce
la sine și frica va dispărea.
răspunsul ascuns în tine:
tu ești propria destinație,
în tine e totul.
tu ești întregul sens.

♦ *Timp în derivă*

* * *

după colț ne pândește neprevăzutul
care ne croiește după vrerea lui
o față și un trup străine de noi.
inima, ciocârlie cu cântecul
pierdut în înalt,
ne poartă în zboruri întrerupte
ce lasă în urma lor răni de nevindecă.
a văzut cineva, vreodată, locul
unde ciocârlia își cântă
ultimul tril?

* * *

tăcerea din cuvânt
– bobul de impuritate
în jurul căruia se înfiripă
perla –
în trupul înfierbântat al cuvintelor
care au obosit în rostirea lor nătângă,
tăcerea din cuvânt e sunetul
neauzit al extazului.

* * *

oricât m-aș strădui,
ochiul meu nu se poate
pe sine vedea.
doar lumea își varsă
prin el, în mine, povara ei
de lumini și umbre,
ca și cum l-ar mângâia
pentru neputința lui.

* * *

vorbele se izmenesc
 și își cer iertare
 pentru nevolnicia lor,
 dar ce să fac eu, oare,
 cu toate acestea,
 când, în mine, fierul roșu
 al zicerilor
 m-a însemnat pentru totdeauna
 cu cicatrici dizgrațioase
 ce par mai limpezi
 decât adevărul?